

Resultatet vil blive af 4. Oktober-Loven, tror jeg derimod, at det ærede Medlem har Uret.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingen.

Tingets næste Møde holdes i Morgen, Fredag den 26. Oktober, Kl. 12 med følgende Dagsorden:

Fortsettelse af første Behandling af:

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1924 til 31. Marts 1925.

Mødet hævet Kl. 11³⁰.

20de Møde.

Fredag den 26. Oktober Kl. 12.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1924 til 31. Marts 1925.

Forhandlingen genoptoges.

Stats- og Finansministeren (N. Neergaard): Jeg skal bestræbe mig for at tale saa kort og sammentrængt som muligt og udelukkende holde mig til de Bemærkninger, der er gjort vedrørende mine Udtalelser forleden, og ikke komme ind paa nye Spørgsmaal; jeg udtalte mig jo med saa stor Uførlighed forleden Dag, at jeg mener, det paa det nærværende Tidspunkt ikke vil være rigtigt at gaa videre. De ærede Medlemmer, de Herrer Johannes Lou, Carlsen-Skiødt og navnlig Schiøler, har været inde paa Spørgsmaalet om de gamle Pensionisters Stilling, særlig de Pensionisters, der er pensioneret efter Lønningslovene fra før 1908; og de ærede Medlemmer har særlig beskæftiget sig med, om man ikke kunde fastsætte en forskellig Skala for Pensionstillægene

saaledes, at Pensionister efter de ældre Lønningslove fik forholdsvis mere end Pensionister efter de nyere og liberalere Lønningslove. Dette Spørgsmaal har været Genstand for en grundig Drøftelse baade forud for den sidste Pensionslov og ogsaa tidligere; men det er strandet paa Vanskeligheden ved eller rettere Umuligheden af at fastslaa bestemte Skæringsaar, hvortil en Regel om højere og lavere Procenttillæg kunde knytte sig. Det vilde altid vise sig, at mangfoldige kunde mene sig forurettede, idet de med Rette kunde paastaa at have haft lige saa daarlige Lønninger som dem, der var henført til en ældre Pensionsklasse. Desuden beroede Forskellighederne ikke blot paa Lønningsdifferencerne, men ogsaa paa Forskelligheden i de Pensionsregler, der er gjort gældende til forskellige Tider; og man maa ogsaa erindre, at der var mange, der efter 1908 blev staaende paa lave Lønninger, og mange, der før 1908 havde faaet deres Lønninger væsentlig forbedret. Absolut Retfærdighed er ikke til at naa i denne Sag, da man, som jeg mange Gange har udtalt, ikke kan give sig til fuldstændig at ligestille de gamle Pensionister, der har tjent for en lavere Løn, med dem, der tjener i lignende Stillinger nu til højere Løn, idet det vilde være at gaa fuldstændig bort fra alle pensionsretlige Grundsætninger, og idet det tillige i mange Tilfælde vilde være umuligt at afgøre, hvilke Stillinger i den nye Tjenestemandslav en Pensionist skulde henføres til. Men naar man altsaa ikke kan gøre dette, maa man nøjes med en tilnærmelsesvis Retfærdighed, og det er det, der er forsøgt i den sidst vedtagne Lov, hvis Ufuldkommenhed jeg meget villig anerkender; men jeg tillader mig rigtignok at mene, at et hvilket som helst System, man vilde have fulgt, kunde have opvist Anomalier og Ufuldkommenheder, som sandsynligvis ikke vilde have været mindre. Man maa ogsaa erindre, at for de daarligst stillede Pensionisters Vedkommende ligger der en væsentlig Hjælp derigennem, at de helt smaa Pensioner forhøjes til 500 Kr., hvortil kommer Konjunkturtillæg og Dyrtidstillæg, og dertil knyttes saa endelig det forhøjede Procenttillæg. At det er en overordentlig stor Forhøjelse, man netop har foretaget for de smaa Pensionister, de daarligst stillede, er ganske givet. Antallet af Pensionister efter Lovene fra før 1908 blev anslaaet her i Salen til 10—15 pCt. af samtlige Pensionister. I Pensionsdepartementet mener man i hvert Tilfælde, at det er et væsentlig større Antal, saa at Spørgsmaalet for Statskassen har en større Rækkevidde end antaget af